

SZÁRSZÓRÓL ÁTTEKINTVE DÖRGICSÉRE

*Mikor fölkel a nap, szemközt a hegy fehér szemei
hunyorognak.
A szőlőket nem látni innét, csak érezni, hogy érni
kezdenek.
Nyár van, mindannyian érünk, ki szüretre, ki másra.
De még nem búcsúznak a fecskék.*

KIVÉGZÉS

*Kétélű pallos
nyakam fölött ez a fűszál.*

*Minden kis szélre lendül egyet,
föl-le,
föl-le:
próbálja magától
a mesterrágást.*

Már csak a hóhérra várunk.

AZ ÉGŐ HÁZ

*Valahol ég egy ház, kiáltozom benne: „Segítség!” –
de nem azért, hogy kívánságom teljesítsék.*

*Nem azért kiáltozom, hogy mentsetek meg.
Rám bíztak egy üzenetet, azt akarom elmondani az
embereknek.*

*Mielőtt leég a ház és elporlasztanak a lángok.
De ha nem hallgattok meg égve, hamuként is tovább
kiabálok.*

*Sirály vijjog a tengeren viharos éjszakákon.
A hamut elfújja a szél. De kiabál a némaságom.*

SZÁMVETÉS

*Több mint negyedszázadja dolgozom.
Mint a bányász, aki szemet fejt, földműves, aki
szánt, ötvös, ki ékszert kalapál a fémből.
Szenemnél más melegszik, földem másnak terem,
ékszereimnek más örül.
Ez az én vagyonom és büszkeségem.
Mit adhatsz, ha dicsérsz? És mit vehetsz el, ha
gyalázol?
Magamban hordom elégtételemet.*